

CARTA D'UNA ÀVIA DE 90 ANYS AL SEU NÉT

Estimat Jordi,

T'escric ara que encara puc, que els meus ulls cansats encara m'ho permeten, però hauries de veure quins enrenous organitzo buscant les ulleres perquè no sé mai on les deixo. La tieta sempre em diu que sóc una despistada, però al final, entre les dues, les acabem trobant.

Malgrat tot segueixo llegint, ja saps com m'agrada. I també encara, el cor se m'esvalota en veure totes les injustícies que cada dia succeeixen i que haig de contemplar amb una gran impotència. Són noranta anys que ja he fet i això, són molts anys.

Recordo quan eres petit i els pares van morir en aquell tràgic accident deixant-nos orfes a tots dos. Et vaig criar i junts vam compartir un terrible dol protegint-nos i estimant-nos. Et vaig ajudar tant com vaig poder però, més em vas ajudar tu que, amb la teva fortalesa i joventut, em vas fer sortir d'aquell pou negre i feixuc i em vas retornar a la vida.

Vas estudiar i et vas convertir en una persona agradable, positiva, un bon noi. Jo sempre he estat molt orgullosa de tu.

Malauradament has hagut de marxar a fora a treballar, a un altre país, Aquest coi de problema de les feines! Tu saps però, que aquí tens l'àvia que t'estima i t'espera sempre que ho necessitis.

Encara que ens telefonem de tant en tant o ens veiem en una pantalla d'ordinador, mai tota aquesta tecnologia a la que ens hem d'acostumar, podrà substituir les converses prenent un vas de llet a la vesprada, les llàgrimes compartides, les alegries a cada nou pas en els estudis. Res podrà substituir les teves abraçades i les teves rialles.

Desitjo que trobis el teu camí, que siguis un bon home, que res faci trontollar les teves conviccions. Saps que sempre pots comptar amb mi i mentre tingui un alè de vida t'estimaré incondicionalment.

Et recordo cada dia estimat nét i quan me'n vagi emprenent el camí sense retorn, espero que em guardis en un raconet del teu cor.

La teva àvia,

Rosa

Barcelona, 14 de maig de 2016